

funne opnaae disse Embeder, og endelig, at der virkelig udtræves meget for at kunne leve paa en saadan nogenlunde anstændig Fod, som udfordres i disse Embeder, navnlig da man ofte, baade med Hensyn til communale Niemeed og med Hensyn til velgjørende Foranstaltninger i det Hele tager sin Tilflugt ogsaa til Embedsmændene, og det efter min Formening vilde være aldeles urigtigt, om de ikke skulde være istand til ogsaa deri at kunne deeltage med deres Medborgere. Men hvad der er endnu vigtigere i denne Sag, er Stats-tjenestens Lørb, og jeg skal i den Henseende heller ikke Andet, en kortelig henvisning til, hvad der fra Ministeriets Side ved de foregaaende Leiligheder er udtalt, at naar man vil have gode Kræfter, maa man ogsaa lønne dem godt, og at Embedsmændene arbejde med større Iver og Kraft, naar de ere saaledes lønede, at de have et tilstrækkeligt Udkomme. Der er imidlertid dog eet Punct, som jeg troer i denne Henseende lidt nærmere at burde omtale. Det har været en Følge af de mange Forandringer, der er gjort i den senere Tid i saa mange Retninger, at Embedsmændenes Forretninger ogsaa ere blevne meget betydeligt forøgede. Dette har navnlig været Tilfældet, naar jeg tager Hensyn til de mange Love, der ere givne, og de mange Lovforslag, der ere fremkomne i den senere Tid, med Hensyn til Amtmand og Amtsforvaltere. Ligesom man i gamle Dage, naar man ikke vidste, hvorfra man skulde faae en ny Skat, sagde: læg den paa Hartkornet, saaledes synes man nu, naar man ikke veed, hvem man skal overdrage en ny Forretning, at sige: læg det paa Amtmanden og Amtsforvalteren. Hvad Amtsmændene angaaer, saa vedkommer det nu ikke denne Sag; men hvad Amtsforvalterne angaaer maa jeg tilbagefalde i Erindringen, at det virkelig er en betydelig Mængde Forretninger, der i den senere Tid ere blevne dem paalagte mere, end i den foregaaende Tid. Ved den nye Matriculs Indførelse blev der saaledes paalagt dem meget betydelige Forretninger. Ligeledes blev der senere ved Hartkornets Egalisation paalagt dem en Mængde Forretninger. Der er ogsaa i Anledning af Krigen blevet dem paalagt særdeles betydeligt Arbejde ved de mange Udbetalinger til Intendanturerne, som

have fundet Sted o. s. v. Med Hensyn til militære Kjørser er deres Arbejde ogsaa blevet meget forøget. I Anledning af Krigsskatten er der ogsaa skeet en betydelig Forøgelse i deres Forretninger, og ved den Indkomstskat, som er paatænkt, vil det ogsaa blive Tilfældet, at der vil være meget Arbejde for dem at udføre. Har man nu betænkt dem noget i denne Henseende ved Krigsskatloven eller Indkomstskatloven? Ja, vistnok forsaavidt man har paalagt dem en temmelig betydelig Krigsskat og vil paalægge dem en temmelig betydelig Indkomstskat; og det er jo ogsaa ganske rigtigt; thi de bør jo ligesaavel som Andre tage Deel i Statens Byrder. Det er heller ikke derimod, jeg har Noget at erindre, heller ikke imod, at man paalægger dem nye Forretninger, saavidt de kunne overkomme dem; men jeg slutter deraf, at saa bør man heller ikke være altfor kneben med at tilstaae dem, hvad man kan ansee for nogenlunde tilstrækkeligt til deres Udkomme. Jeg hører vist ikke til dem, som troe, at man letstændig tør handle med Statens Midler og med hvad der gaaer fra Statskassen; men jeg erindrer meget vel den Tid, da den ene Amtsforvalter efter den anden kom i Kasseangel, og jeg erindrer ogsaa, at hos de Fleste hed det saa: „Ja, vi maatte fra Begyndelsen gjøre et lille Greb i Kassen, fordi vi ikke vare lønede tilstrækkeligt, det summede mere og mere op, og til Slutning kom vi i den Stilling, hvori vi nu ere“. Jeg har ogsaa hørt omtale den Tid, da man næsten paa ethvert Herredsfogeds og Amtsforvalters Contoir gjerne kunde sætte et Skilt op med den Paaskrift: „Her skrives Klager, Ansøgninger og deslige“, og at Principalen og Fuldmægtigen bestandig streedes om, hvem der skulde have disse Forretninger. Den Tid ønsker jeg ikke tilbage; men saa maa man ogsaa sørge for, at vedkommende Embedsmænd have en tilstrækkelig Løn, og ikke henviser dem til, for det Dvrigt at søge deres Udkomme ved privat Fortjeneste.

Finantsministeren: Jeg kan i det Hele henholde mig til de Bemærkninger, som den sidste erede Taler fremsførte med den Sagkundskab, denne Mand har, hvis Stemme netop i disse Forhold maa have betydelig Vægt.